

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: A. Z.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupené Mgr. Vítem Reichmannem, advokátem, se sídlem v Brně, ul. Radnická č. p. 1, PSČ 602 00, proto **žalovanému: Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, ul. Na Poříčním právu č. p. 376/1, PSČ 128 01, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2011, č. j. 2011/64147-421,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 25. 10. 2011, č. j. 2011/64147-421, a rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Brně ze dne 25. 7. 2011, č. j. HOB-1952/2011-H, **se pro vady řízení z r u š u j í** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **2.904,-Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonné lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 25. 10. 2011, č. j. 2011/64147-421, jímž bylo změněno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Brně ze dne 25. 7. 2011 (dále jen „správní orgán I. stupně“), č. j. HOB-1952/2011-H, kterým nebyla žalobkyni přiznána podpora v nezaměstnanosti, tak, že do výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla doplněna ustanovení zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), a to konkrétně ust. § 39 odst. 1 písm. a) a ust. § 41, podle nichž bylo

správním orgánem I. stupně rozhodováno o nepřiznání podpory v nezaměstnanosti žalobkyni, když ostatní části výroku zůstaly beze změny. Žalobkyně současně požadovala, aby žalovanému byla uložena povinnost uhradit jí náklady řízení.

Žalobkyně v žalobě předně uvedla, že ve Spojeném království Velké Británie a Severního Irska (dále jen „Velká Británie“) pracovala od roku 2007, přičemž přibližně po třech letech pobytu měla v úmyslu se vrátit do České republiky a založit zde rodinu a trvale zde žít. Žalobkyně se vrátila do České republiky v březnu 2011, kdy požádala o přiznání podpory v nezaměstnanosti, jež jí však nebyla přiznána z důvodu neprokázání zachování trvalého bydliště na území České republiky, jakožto centra zájmu. Dle žalobkyně je její vazba na Českou republiku a zachování si trvalého bydliště nepochybná vzhledem k více skutečnostem. Žalobkyně žila v České republice 27 let, žije zde její rodiče, Českou republiku během svého zaměstnání ve Velké Británii pravidelně navštěvovala dvakrát ročně, a to minimálně na dobu 14 dnů. Na podporu této argumentace žalobkyně doplnila, že si v České republice po celou dobu svého pobytu ve Velké Británii ponechala bankovní účet, stavební a životní spoření, na které si pravidelně spořila. Nadto žalobkyně uvedla, že v červnu 2010 na území České republiky se provdala za M. Z., když navíc po celou dobu manželství spolufinancovala manželův byt v Ústí nad Labem s úmyslem se do něho po návratu do České republiky nastěhovat. Žalobkyně v této souvislosti ještě doplnila, že po dobu svého pobytu ve Velké Británii přispívala na chod a opravy rodinného domu v Hovoranech, jehož je spoluvlastníkem a také hradila poplatek za svoz komunálního odpadu v místě svého trvalého bydliště.

Žalobkyně připustila, že některé rozhodné skutečnosti uvedla až v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ovšem učinila tak s ohledem na skutečnost, že při vyplňování dotazníku pro přiznání podpory v nezaměstnanosti neměla žádné pochyby o prokázání trvalého bydliště v České republice, tj. že by uvedené skutečnosti neměly postačovat. V tomto směru žalobkyně namítla, že vzhledem k tomu, že rozhodovací praxe správních orgánů není jednotná, když zároveň žádný právní předpis nestanovuje, které skutečnosti je třeba uvést či prokázat, a proto ji měl správní orgán I. stupně poučit a vyzvat k doplnění informací a důkazů, neboť tato povinnost vyplývá ze základní zásady správního práva, a to že veřejná správa je službou veřejnosti. Pokud by dle žalobkyně pracovníci správního orgánu I. stupně byli vstřícní a ona jimi byla poučena, mohla by tak uplatnit všechny rozhodné skutečnosti prokazující zachování vazby na trvalé bydliště. Dle žalobkyně tím, že se tak nestalo, došlo ke zkrácení jejích práv.

Žalobkyně dále namítla, že nepovažuje za dostatečnou argumentaci žalovaného uplatněnou v napadeném rozhodnutí, neboť dle jejího názoru se žalovaný nedostatečně zabýval tím, jestli by později provedené skutečnosti dokládaly zachování vazby na trvalé bydliště, když dle žalobkyně žalovaný vzal v potaz toliko nedostatečný počet letenek. V této souvislosti žalobkyně poukázala rovněž na to, že se žalovaný nezabýval platbami za komunální odpad a zachování stavebního a životního spoření. Dle žalobkyně měl žalovaný k těmto skutečnostem přihlédnout, k čemuž žalobkyně odkázala na ustanovení čl. 11 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 ze dne 16. září 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „Nařízení 987/2009“), dle něhož je právě rozhodný prvotní zájem.

Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že otázky sociálního zabezpečení, a to včetně dávek v nezaměstnanosti, jsou řešeny Nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen Nařízení“), které určuje základní pravidla pro tuto oblast, když základním pravidlem je, že migrující pracovníci spadají pod sociální systém toho státu, na jehož území pracují. Na území tohoto státu se vybírají odvody a pak na základě těchto odvodů stát zaměstnancům poskytuje dávky. Jelikož žalobkyně v letech 2007 a 2011 pracovala ve Velké Británii, tak dle žalovaného jí obecně plyne nárok na sociální dávky z britského sociálního systému. Dle žalovaného ve specifických a zcela výjimečných případech Nařízení umožňuje, aby migrující pracovník nárokoval dávky v nezaměstnanosti i jiném státě, než naposledy pracoval. Tato výjimka však dle žalovaného vztahuje toliko na tzv. přeshraniční pracovníky, kteří pracují v jiné zemi, než ve které bydlí (viz čl. 65 Nařízení). V zemi, kde bydlí, se nachází jejich obvyklé bydliště, tj. centrum zájmů. V takovém případě je možné, aby si tito pracovníci nárokovali dávky v nezaměstnanosti přímo od státu bydliště, byť do jeho sociálního systému po dobu jejich posledního zaměstnání neodváděli žádné odvody. K tomuto žalovaný doplnil, že bydlištěm pro účely Nařízení se nerozumí trvalé bydliště dle národních předpisů, ale tzv. centrum zájmů. V daném případě bylo proto posuzováno, zda u žalobkyně bylo po dobu zaměstnání ve Velké Británii zachováno její bydliště v České republice. V této souvislosti žalovaný poukázal na vyjádření správní komise pro koordinaci systémů sociálního zabezpečení obsažené v Rozhodnutí č. U2 ze dne 12. 6. 2009, kde bylo mj. konstatováno, že aplikace ustanovení čl. 65 odst. 5 Nařízení je přijatelná v případě příhraničních pracovníků a některých kategorií, které si zachovávají úzké vazby na zemi svého původu. Aplikace tohoto ustanovení by naopak neměla být rozšířena na osoby, které mají v členském státě stabilní zaměstnání nebo samostatně výdělečnou činnost a své rodiny nechaly v zemi původu. Dle žalovaného je ze spisového materiálu zcela zřejmé, že žalobkyně ve správním řízení neprokázala splnění zákonných podmínek pro přiznání nároku na podporu v nezaměstnanosti, a proto jí tato podpora nebyla přiznána. Žalovaný v tomto směru shledal postup správního orgánu I. stupně souladným s právními předpisy. Jedinou vadu žalovaný shledal ve výrokové části, kde chyběla ustanovení zákona o zaměstnanosti, podle nichž bylo správním orgánem I. rozhodováno, což však žalovaný v rámci odvolacího řízení napravil. Žalobkyně byla pro účely určení bydliště vyzvána k vyplnění dotazníku obsahující otázky týkající se právě určení bydliště. Na podkladě skutečností, jež byly žalobkyní v tomto dotazníku uvedeny, dle žalovaného vyplývá, že si žalobkyně bydliště v České republice nezachovala.

Pokud se týká nových námitek, jež žalobkyně vznesla až v rámci odvolacího řízení, žalovaný s odkazem na ust. § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), uvedl, že k těmto novým námitkám nemohl přihlídnout, neboť žalobkyně tyto skutečnosti mohla již uplatnit v řízení před správním orgánem I. stupně, což však neučinila. K tvrzení žalobkyně, že si po dobu zaměstnání ve Velké Británii ponechal v České republice bankovní účet, stavební a životní spoření, žalovaný poznamenal, že žalobkyně tato tvrzení nepodložila žádnými podklady. Dle žalovaného žalobkyně byla při podání žádosti o podporu v nezaměstnanosti prokazatelně poučena o podmínkách nároku, a proto si mohla být vědoma, že je především na ní, aby doložila všechny podklady. Dále žalovaný uvedl, že předmětné řízení je ovládáno dispoziční zásadou, a proto správní orgán I. stupně poté, co žalobkyně předložila příslušnou žádost, neměl povinnost ji vyzývat, aby doložila další podklady pro rozhodnutí. Dle žalovaného názor, že aktivita je na straně žadatele, potvrdila i soudní judikatura, a proto správní orgán I. stupně nemohl ve věci

rozhodnout jinak. Pokud se jedná o poučovací povinnost, má žalovaný za to, že ze strany správního orgánu I. stupně byla dodržena, a proto ze strany tohoto správního orgánu nedošlo k žádnému pochybení.

Ohledně návratů žalobkyně do České republiky je dle žalovaného nutno konstatovat, že žalobkyně tato tvrzení žádným způsobem neprokázala, když jejich prokázání nenavrhla ani žádné relevantní důkazy. Žalobkyně v dotazníku uvedla, že Českou republiku navštěvovala pravidelně, a to alespoň dvakrát ročně. Pokud by žalovaný přihlédl k novým skutečnostem uvedeným v rámci odvolacího řízení, tak tyto skutečnosti vyvracejí tvrzení žalobkyně, neboť žalobkyně předložila doklady o tom, že se do České republiky vracelo toliko jednou ročně (viz předložené letenky). Hrazení komunálního odpadu nelze dle žalovaného hodnotit jako objektivní vazbu na Českou republiku, je-li nepochybné, že žalobkyně v České republice po dobu zaměstnání ve Velké Británii fakticky nepobývala, když tato platba je navíc svázána s adresou trvalého bydliště, které je toliko evidenčního charakteru. Obdobný závěr lze dle žalovaného učinit i ohledně „spoření“, neboť závazky spoření nemohou založit vazbu na Českou republiku, když se jedná o soukromoprávní smlouvy, jejichž uzavření žalobkyni k České republice nijak neváže. Dle žalovaného i uzavření manželství s občanem České republiky nemůže samo o sobě znamenat, že žalobkyně měla bydliště v České republice, když právě v rozhodné době pobývala ve Velké Británii se svým manželem.

Žalovaný dále namítl nesouhlas s námitkou žalobkyně, že jeho argumentace v napadeném rozhodnutí je nedostatečná. Žalovaný v tomto ohledu poukázal na to, že v rámci odvolacího řízení v návaznosti na ust. § 82 odst. 4 správního řádu se mohl toliko zabývat skutečnostmi a doklady předloženými v průběhu správního řízení vedeného v prvním stupně. K tomuto žalovaný ještě doplnil, že navíc ani nově předložené skutečnosti a doklady nesvědčí závěru, že si žalobkyně v České republice zachovala bydliště dle Nařízení.

Žalovaný rovněž uvedl, že nemůže souhlasit s tvrzením žalobkyně, že dle čl. 11 Nařízení v případě pochybností o zachování bydliště je rozhodný prvotní záměr, neboť dle žalovaného je zřejmé, že si žalobkyně tento článek nesprávně vyložila. Tento článek totiž dopadá na situace, kdy dvě instituce se neshodnou, kdo je kompetentní k výplatě dávek. V posuzovaném případě se však jedná o odlišnou situaci.

Pokud dle žalobkyně existují ještě další skutečnosti prokazatelně dokazující zachování bydliště v České republice, měla tak dle žalovaného učinit již v rámci prvoinstančního řízení, což neučinila, když tyto skutečnosti navíc nedoložila ani v odvolání, jakož i v podané žalobě. Žalovaný k tomuto doplnil, že má ve shodě se správním orgánem I. stupně za prokázané, že si žalobkyně po dobu jejího posledního zaměstnání ve Velké Británii nezachovala ve smyslu Nařízení bydliště v České republice.

Závěrem žalovaný poznamenal, že vždy postupuje v souladu se zásadou stanovenou v ust. § 2 odst. 4 správního řádu, a proto nelze souhlasit s tvrzením žalobkyně, že v obdobných věcech bylo rozhodováno nejednotně. Dle žalovaného ze spisového materiálu vyplývá, že by bylo postupováno v souladu s ust. § 2, § 3 a § 4 správního řádu.

Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného k žalobě k jeho argumentaci, že přiznání dávek v nezaměstnanosti dle čl. 65 Nařízení lze přiznat jen ve specifických a zcela výjimečných případech, uvedla, že tento argument považuje za irelevantní, neboť z předmětného ustanovení Nařízení tvrzení žalovaného nevyplývá. Stejný závěr lze dle žalobkyně též učinit i

ohledně argumentace žalovaného, který považuje nepřiznání podpory za nepřijatelné s odůvodněním, že by šlo o příliš široký výklad pojmu bydliště. Žalobkyně naopak namítla, že extenzivního výkladu čl. 65 Nařízení se dopustil sám žalovaný. Žalobkyně dále uvedla, že argumentaci žalovaného, že správní orgán I. stupně jednal v souladu s ust. § 4 odst. 1, 2 správního řádu, pokládá za značně nedostatečnou, když žalovaný nijak nezodpovídá to, že v daném případě měl žalobkyni povinnost vycházet vstříc a podat ji přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech. Žalobkyně je přesvědčená, že tento postup byl v daném případě nezbytný. Na podporu argumentace, že správní orgány v obdobných případech nerozhodují stejně, žalobkyně poukázala na rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Ústí nad Labem ze dne 14. 7. 2011, č. j. ULA-5452/2011-V, jímž byla M. Z., manželka žalobkyně, přiznána podpora v nezaměstnanosti, jenž byl též naposledy zaměstnán ve Velké Británii. Dále žalobkyně opětovně poukázala na to, že příslušný správní orgán nijak nezkontroloval podmínku tzv. centra zájmu.

Žalovaný ve vyjádření k replice žalobkyně předně namítl, že se nemůže ztotožnit s tvrzením žalobkyně, že se dopustil extenzivního výkladu čl. 65 Nařízení. V daném případě poukázal na to, že bez aplikace tohoto Nařízení by bylo nutné bez dalšího rozhodnout o nepřiznání podpory v nezaměstnanosti, neboť žalobkyně nezískala žádné doby důchodového pojištění dle zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů. Jelikož žalobkyně byla naposledy zaměstnaná ve Velké Británii, byl kompetentní k poskytnutí dávek v nezaměstnanosti příslušný orgán tohoto státu. Za situace, kdy by bylo možno žalobkyni považovat za přeshraničního pracovníka dle čl. 65 Nařízení, bylo pro případné přiznání podpory v nezaměstnanosti žalobkyni dle právních předpisů České republiky nezbytné u ní nejprve zkontrolovat, zda byla v jejím případě splněna podmínka bydliště dle zmíněného Nařízení. Dle žalovaného totiž platí, že ne každý, kdo vyjede za prací za hranice České republiky, je přeshraničním pracovníkem. Pokud u takové osoby není splněna podmínka bydliště, nelze ji považovat za přeshraničního pracovníka, přičemž posouzení této skutečnosti spadá do působnosti Úřadu práce České republiky. Pokud se týká o tvrzení žalobkyně, že správní orgán I. stupně nepostupoval v souladu s ust. § 4 odst. 1, 2 správního řádu, žalovaný opětovně poukázal na to, že v řízení o žádosti, což je předmětné řízení, leží primárně iniciativa a důkazní břemeno na žadateli. Tento názor dle žalovaného vyplývá nejen ze správního řádu, ale rovněž i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, kdy odpovědnost za uplatňování a dokládání rozhodných listin leží na účastníkovi řízení. Žalovaný v této souvislosti ještě poukázal na to, že žalobkyně byla při podání žádosti o podporu v nezaměstnanosti výslovně poučena ve smyslu ust. § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, že je povinna všechny rozhodné skutečnosti doložit, což žalobkyně osvědčila svým podpisem. K tomuto žalovaný navíc doplnil, že žalobkyně byla v obdobném rozsahu vyzvána v pokynech k vyplnění Dotazníku k posouzení zachování bydliště v České republice během posledního zaměstnání nebo samostatné výdělečné činnosti v jiném členském státě EU/EHP nebo Švýcarsku. K posouzení bydliště ve smyslu Nařízení žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně, jakožto příslušný subjekt k rozhodování o žádosti, mj. přihlížel i ke kritériím vyplývajícím z judikatury Soudního dvora Evropské unie, které byly rovněž převzaty do čl. 11 Nařízení 987/2009. Ohledně tvrzení žalobkyně, že žalovaný v obdobných případech nepostupuje shodně, žalovaný uvedl, že tato námitka je signálem pro žalovaného, aby jako nadřízený orgán přezkoumal postup prvostupňového správního orgánu. Dle žalovaného však případná nezákonnost postupu správního orgánu v jiné věc nezakládá nárok žalobkyně na podporu v nezaměstnanosti, a to zvláště za situace, kdy bylo prokázáno, že žalobkyně

podmínky pro přiznání této podpory nesplnila. Závěrem žalovaný uvedl, že stále setrvává na tom, aby žaloba byla pro nedůvodnost zamítnuta.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny, přičemž soud shledal žalobou napadené rozhodnutí dostatečně zdůvodněné a tedy nezatížené vadou ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pro kterou by soud byl nucen žalobou napadené rozhodnutí zrušit.

V souzené věci žalobkyně předně brojila proti učiněnému závěru správních orgánů obou stupňů o tom, že si žalobkyně pro účely přiznání a poskytnutí podpory v nezaměstnanosti po dobu svého pobytu ve Velké Británii nezachovala bydliště ve smyslu čl. 65 Nařízení v České republice, na základě čehož byla její žádost zamítnuta, zatímco žalobkyně je naopak toho názoru, že si v České republice bydliště zachovala. S námitkami v tomto směru věcně úzce souvisí i druhá žalobkyní uplatněná žalobní námitka, jež spočívá ve skutečnosti, že pokud správní orgán I. stupně po doručení předmětné žádosti shledal, že u ní nejsou doloženy všechny rozhodné skutečnosti, měl žalobkyni o tomto poučit a vyzvat ji k doplnění.

S ohledem na charakter žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na v pořadí druhou uplatněnou námitku, a to zda skutečnost, že žalobkyně nebyla ze strany správního orgánu I. stupně vyzvána k doplnění její žádosti, nemohlo mít vliv na zákonnost posléze učiněného závěru správních orgánů, že si žalobkyně v České republice nezachovala bydliště.

Na danou problematiku primárně dopadá právní úprava sociálního zabezpečení, jež je zakotvena v sekundárním právu Evropské unie (dále jen „EU“). Základním právním předpisem pro oblast sociálního zabezpečení, jak již bylo shora zmíněno, je Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení.

Pro souzenou věc je především významný čl. 11 odst. 3 písm. a) Nařízení, v němž je uvedeno, že: „*S výhradou článků 12 až 16 se na zaměstnance nebo osobu samostatně výdělečně činnou v členském státě vztahují právní předpisy tohoto členského státu*“. V tomto článku je pro oblast sociálního zabezpečení na úrovni právních předpisů EU, kam dle tohoto Nařízení spadají i dávky v nezaměstnanosti, stanoveno základní interpretační pravidlo pro určování příslušných právních předpisů, jež se budou v oblasti sociálního zabezpečení aplikovat. Tímto

základním pravidlem je, že při určení, jaké právní předpisy se užijí, se vychází z místa výkonu činnosti - tzv. *lex loci laboris*. Základním pravidlem tedy je, že v případě dávek v nezaměstnanosti se aplikují příslušné právní předpisy toho státu, na jehož území zaměstnanec nebo osoba samostatně výdělečně činná naposledy vykonávala výdělečnou činnost. Migrující osoby proto primárně spadají pod sociální systém státu, na jehož území pracují a odvádějí příspěvky na sociální zabezpečení. Na základě těchto skutečností (odvodů) pak příslušný členský stát EU poskytuje žadateli sociální dávky, a to včetně dávek v nezaměstnanosti. Z uvedených skutečností tak vyplývá, že migrující nezaměstnaná osoba by měla nejprve požádat o dávky v nezaměstnanosti ve státě, v němž naposledy vykonávala výdělečnou činnost. V projednávané věci proto žalobkyně mohla v souladu s tímto Nařízením nejprve požádat o dávky v nezaměstnanosti ve Velké Británii, což však neučinila, neboť čl. 65 odst. 2 Nařízení při ztrátě zaměstnání připouští ještě druhou možnost vystavěnou na pravidle místa bydliště – tzv. *lex loci domicilii*, tedy nárokování poskytnutí dávek v nezaměstnanosti ve státě svého bydliště, jíž nakonec žalobkyně využila.

V čl. 11 odst. 3 písm. b) Nařízení je stanoveno, že: „*S výhradou článků 12 až 16 se na osobu pobírající dávky v nezaměstnanosti v souladu s článkem 65 podle právních předpisů členského státu bydliště vztahují právní předpisy tohoto členského státu*“.

V čl. 65 odst. 2 Nařízení je dále uvedeno, že: „*Nezaměstnaná osoba, která měla během svého posledního zaměstnání, nebo své samostatné výdělečné činnosti bydliště v jiném členském státě než v příslušném členském státě a bydlí v něm i nadále nebo se do něj vrací, musí být k dispozici službám zaměstnanosti členského státu, ve kterém má bydliště. Aniž je dotčen článek 64, doplňkově může být nezaměstnaná osoba k dispozici službám zaměstnanosti členského státu, ve kterém naposledy vykonávala činnost jako zaměstnanec nebo osoba samostatně výdělečně činná. Nezaměstnaná osoba, která není příhraničním pracovníkem a která se nevrací do členského státu, v němž má bydliště, musí být k dispozici službám zaměstnanosti v členském státě, jehož právní předpisy se na ni naposledy vztahovaly*“.

V odst. 5 písm. a) téhož čl. Nařízení je rovněž uvedeno, že: „*Nezaměstnaná osoba uvedená v první a druhé větě odstavce 2 pobírá dávky podle právních předpisů členského státu svého bydliště, jako by se na ni tyto předpisy vztahovaly během její poslední činnosti jako zaměstnance nebo osoby samostatně výdělečně činné. Tyto dávky poskytuje instituce místa bydliště*“.

Čl. 11 odst. 3 písm. b) ve spojení s čl. 65 Nařízení představuje výjimkou ze shora zmíněného obecného pravidla, neboť v návaznosti na tato ustanovení si mohou tzv. přeshraniční pracovníci, jakožto nezaměstnané osoby, nárokovat poskytnutí dávek v nezaměstnanosti ve státě svého bydliště, třebaže v tomto státě naposledy nevykonávali výdělečnou činnost, nýbrž ji vykonávali v jiném členském státě EU. Touto výjimkou je založeno pravidlo dle místa bydliště, tj. *lex loci domicilii*.

Na tomto místě je dle soudu ovšem nutné poznamenat, že Nařízení v čl. 65 upravuje ještě jednu specifickou skupinu přeshraničních pracujících, a to tzv. příhraniční pracovníky (*pendlery*), které je třeba důsledně odlišovat od přeshraničních pracovníků. Základní rozdíl mezi těmito dvěma kategoriemi pracovníků spočívá v tom, že sice obě kategorie pracovníků vykonávají výdělečnou činnost na území členského státu EU, jež je odlišný od státu jejich bydliště, nicméně v případě příhraničních pracovníků se tito pracovníci po výkonu pracovní činnosti vrací denně či alespoň jednou týdně zpět do státu svého bydliště, když naopak

v případě přeshraničních pracovníků se tito pracovníci vrací do státu svého bydliště např. pouze několikrát ročně. Tento rozdíl má za následek, že u příhraničních pracovníků v případě žádosti o poskytnutí podpory v nezaměstnanosti se má bez dalšího za to, že i přes skutečnost, že naposledy vykonávali výdělečnou činnost v jiném členském státě EU, než v kterém mají bydliště, si zachovali bydliště v tomto státě. Z tohoto důvodu není třeba tuto skutečnost zkoumat, a proto jsou jim dávky v nezaměstnanosti vypláceny orgány státu, v němž mají bydliště. U přeshraničních pracovníků, což je i případ žalobkyně, je naopak nutné v rámci správního řízení zkoumat, zda u nich bylo při výkonu výdělečné činnosti v jiném členském státě EU, než je jejich bydliště, zachováno bydliště ve smyslu čl. 65 Nařízení.

V návaznosti na předestřené skutečnosti lze dle soudu konstatovat, že migrující nezaměstnaná osoba v rámci členských států EU má legitimní možnost požádat o dávky v nezaměstnanosti, a to buď v členském státě EU, kde naposledy vykonávala výdělečnou činnost, anebo v členském státě EU, v němž má své bydliště. S tímto závěrem ostatně koresponduje i judikatura Soudního dvora Evropské unie (viz např. *Bergmann case 236/87 [1988] ECR 5125*), v němž bylo mj. uvedeno, že migrujícím pracovníkům je garantováno, aby dostávali dávky v nezaměstnanosti za nejvýhodnějších podmínek ve spojení s hledáním nového zaměstnání.

Pokud tedy přeshraniční pracovník, jenž naposledy vykonával výdělečnou činnost v jiném členském státě EU, požádá v České republice o přiznání podpory v nezaměstnanosti dle zákona o zaměstnanosti, tak správní orgán rozhodující o podané žádosti v rámci správního řízení s přihlédnutím k relevantním ustanovením Nařízení musí mj. zkoumat, zda u tohoto žadatele bylo po dobu výkonu pracovní činnosti v jiném členském státě EU zachováno bydliště v České republice. Splnění této podmínky je přitom klíčové pro navazující rozhodnutí správního orgánu, zda se na takového žadatele bude vztahovat ustanovení čl. 65 odst. 2 Nařízení, a zda mu bude možno v režimu tohoto Nařízení přiznat podporu v nezaměstnanosti, když právě bez splnění této stěžejní podmínky nelze žadateli v České republice přiznat podporu v nezaměstnanosti.

Dle čl. 1 písm. j) Nařízení se bydlištěm *rozumí obvyklé bydliště*. Právní předpisy EU dále nijak blíže nedefinují pojem obvyklé bydliště, resp. nestanovují, jakým způsobem lze např. v rámci řízení o podporu v nezaměstnanosti prokázat zachování bydliště v České republice. V této souvislosti proto zdejší soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2010, č. j. 6 Ads 56/2009 – 52, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2113/2010 a také na www.nssoud.cz, v němž je kromě jiného uvedeno, že „*Zásadní výklad pojmu „obvyklé bydliště“ podle Nařízení Rady EHS 1408/71 podal Soudní dvůr EU ve věci C - 90/97. Stabilita pobytu na území se má posoudit podle objektivních projevů takového pobytu, nikoliv podle hledisek subjektivních (vůli osoby učinit místo centrem svých životních poměrů je třeba přikládat menší význam). Soudní dvůr vyložil, že pro určení obvyklého bydliště musí být zohledněna rodinná situace, důvody přesídlení, délka a stabilita pobytu a skutečnost, zda má osoba v daném místě stabilní zaměstnání. Současně Soudní dvůr zohlednil skutečnost, zda závisí rovněž na subjektivní vůli osoby, zda v daném místě zůstane (v posuzované věci se britský občan vrátil z Francie do Velké Británie). V úhrnu jde o skutečné sociální začlenění do prostředí*“. Nejvyšší správní soud v tomto směru rovněž poznamenal, že v souvislosti s kolizními normami v oblasti sociálního zabezpečení na mezinárodní úrovni si je vědom potíží při určení obsahu pojmu bydliště, resp. obvyklého bydliště.

V této souvislosti zdejší soud pokládá též za příléhavé poukázat na i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 6. 2005, sp. zn. 30 Cdo 444/2004, v němž se tento soud zabýval výkladem pojmu „bydliště“ a „místo, kde se fyzická osoba zdržuje“, který v něm uvedl, že: „Bydlištěm fyzické osoby se rozumí obec, resp. městský obvod, v němž tato osoba bydlí s úmyslem se zde trvale zdržovat. Bydlištěm je zejména místo, kde má fyzická osoba svůj byt, rodinu, popř. kde pracuje, jestliže tam také bydlí. Okolnosti dočasného charakteru, jako např. pobyt v nemocnici, výkon trestu odnětí svobody, studium, vojenská služba, **nic nemění na bydlišti fyzické osoby, nejsou-li současně doprovázeny takovými okolnostmi, z nichž lze s jistotou usuzovat, že fyzická osoba se v místě původně dočasného pobytu zdržuje s úmyslem zde trvale bydlet.** V moderní společnosti lze předpokládat, že fyzická osoba se zdržuje (bydlí) na více místech, přičemž se všemi těmito místy (popřípadě s některými) je spojen její úmysl se zde zdržovat trvale. Typicky jde o situaci, kdy fyzická osoba pravidelně po určité období roku či jiného časového vymezení bydlí na různých místech a všem je vlastní, že tato osoba zde bydlí trvale (srov. Komentář k Občanskému soudnímu řádu, C.H.Beck, 6. vydání, str. 280). **Místo, kde se fyzická osoba zdržuje, je, na rozdíl od místa bydliště, místem, kde se tato osoba zdržuje bez úmyslu zdržovat se tam trvale“.**

Ve světle předestřených skutečností tak lze za bydliště ve smyslu Nařízení považovat takové obvyklé bydliště osoby, kde má tato osoba soustředěny své zájmy. Bydliště takové osoby lze proto pokládat za centrum jejích zájmů. Soud v této souvislosti doplňuje, že bydliště, jakožto centrum zájmů, se nemusí vždy shodovat s trvalým pobytem příslušné osoby, jež má spíše evidenční charakter, byť tomuto tak zpravidla bude. S ohledem na zmíněnou judikaturu Soudního dvora Evropské unie je namísto poznamenat, že při zkoumání zachování (stability) bydliště dle čl. 65 Nařízení je nutno toto hledisko posoudit především podle objektivních projevů, tj. objektivních hledisek, přičemž hlediskům subjektivním je třeba přikládat menší význam.

V tomto kontextu soud rovněž dodává, že při zkoumání podmínky zachování bydliště dle čl. 65 Nařízení je nezbytné tuto podmínku posuzovat i s přihlédnutím k závěrům učiněným Nejvyšším soudem v citovaném rozhodnutí ze dne 2. 6. 2005, dle něhož je zejména potřebné akcentovat skutečnost, že osoba se na určitém místě může sice trvale zdržovat, nicméně tak může činit bez úmyslu, aby takové místo považovala za své bydliště.

Jelikož právní předpisy EU, jakož ani český právní řád, autoritativně nestanovují, jakým konkrétním způsobem lze prokázat zachování bydliště, lze přesto dle soudu v obecné rovině při určování zachování bydliště podpůrně využít čl. 11 odst. 1 Nařízení 987/2009, kde jsou uvedeny okolnosti, které je možné zohlednit při rozhodování o zachování bydliště. Jedná se zejména o (i) délku a nepřetržitost přítomnosti na území dotčených členských států, (ii) osobní situaci dané osoby.

Krajské pobočky Úřadu práce České republiky, jež rozhodují o žádostech o podporu v nezaměstnanosti, při zkoumání, zda u žadatele byla zachována podmínka bydliště dle čl. 65 Nařízení, používají Dotazník k posouzení zachování bydliště v České republice během posledního zaměstnání nebo samostatné výdělečné činnosti v jiném členském státě EU/EHP nebo Švýcarsku (dále jen „dotazník“). Tento dotazník, jenž je ve své podstatě čestným prohlášením, je stěžejním dokumentem, z něhož správní orgán vychází při rozhodování o žádosti o podporu v nezaměstnanosti. Z tohoto důvodu by tedy žadatel o podporu, a to především ve svém vlastním zájmu, měl do tohoto dotazníku uvést veškeré rozhodné

skutečnosti, jež mohou mít vliv na kladné rozhodnutí o jeho žádosti, přičemž tyto skutečnosti by měl rovněž náležitě doložit. V této souvislosti soud doplňuje, že v rámci pokynu k vyplnění dotazníku, jenž je obsažen na zadní části dotazníku, je mj. výslovně uvedeno, že tento dotazník je určen pro posouzení bydliště při aplikaci čl. 65 odst. 2, 3 a 5 Nařízení, jakož i to, že žadatel je rovněž vyzýván k prokázání skutečností uvedených v tomto dotazníku, a to předložením pokud možno veškerých dostupných dokladů svědčících pro určení České republiky jako bydliště žadatele během jeho posledního zaměstnání v jiném členském státě EU.

Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobkyně do dotazníku ze dne 30. 3. 2011, který vlastnoručně podepsala, v části bod 6 týkající se uchování vazeb na Českou republiku, uvedla, kdy současně měla tyto skutečnosti i doložit, že si po dobu výkonu výdělečné činnosti ve Velké Británii v České republice ponechala bankovní účet, stavební a životní spoření. V totéž dotazníku ze dne 30. 3. 2011, a to konkrétně v bodě 7, současně byla žalobkyně vyzvána, aby pro doložení bydliště na území České republiky předložila správnímu orgánu I. stupně určité přílohy. Mezi těmito přílohami, které žalobkyně mohla předložit, byly kromě jiného zmíněny i letenky, jízdenky, doklad o vlastnictví nemovitosti, přičemž současně žalobkyně mohla předložit i jiné doklady, jež v tomto neuzavřeném výčtu nebyly vyjmenovány. Žalobkyně však správnímu orgánu I. stupně žádné doklady na podporu svých tvrzení při podání žádosti o přiznání podpory v nezaměstnanosti nepředložila.

Dle ust. § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti platí, že: „*Skutečnosti rozhodné pro přiznání a poskytování podpory v nezaměstnanosti je uchazeč o zaměstnání povinen doložit*“.

Pro vyhodnocení předmětné žaloby je klíčové to, že správní řízení o poskytnutí podpory v nezaměstnanosti je správním řízením, jež je zahajováno na žádost a je vedeno v režimu správního řádu, jak soud rozvede níže. Dle ust. § 45 odst. 1 správního řádu platí, že: „*Žádost musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí z ní být patrné, co žadatel žádá nebo čeho se domáhá*“. V odst. 2 téhož ustanovení správního řádu je rovněž uvedeno, že: „*Nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64)*“.

S ohledem na skutečnost, že žalobkyně při podání žádosti o poskytnutí podpory v nezaměstnanosti v rozporu s ust. § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti nedoložila rozhodné skutečnosti pro přiznání a poskytnutí této dávky, bylo dle zdejšího soudu za takové situace s ohledem na dikci ust. § 37 odst. 2 správního řádu zákonnou povinností správního orgánu I. stupně, jelikož předmětná žádost žalobkyně trpěla vadami, aby způsobem předvídaným v ust. § 45 odst. 2 správního řádu žalobkyni pomohl na místě tyto vady odstranit, anebo aby žalobkyni výslovně vyzval k jejich odstranění s poskytnutím k tomu přiměřené lhůty za současného poučení o následcích neodstranění těchto vad (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012 – 20, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2871/2013 a také na www.nssoud.cz). Ze správního spisu je však zřetelné, že správní orgán I. stupně tímto předepsaným způsobem nejednal, což ostatně připustil i žalovaný v řízení před soudem, když namísto toho bez dalšího vydal rozhodnutí, jímž žalobkyni podporu v nezaměstnanosti nepřiznal.

Vzhledem ke shora uvedenému se proto soud nemůže ztotožnit s argumentací žalovaného uplatňovanou v řízení před soudem, že nebylo povinností správního orgánu I. stupně žalobkyni vyzývat k doložení dalších dokladů, a to s poukazem na to, že řízení o žádosti je ovládáno dispoziční zásadou, což má za následek, že je především na žadateli, aby doložil potřebné doklady.

V tomto směru lze sice souhlasit s tvrzením žalovaného, že je primárně povinností žadatele v řízení o žádosti správnímu orgánu předložit potřebné doklady, když bezesporu rovněž není povinností správního orgánu takové doklady obstarat z úřední povinnosti. Žalobkyně proto skutečně měla, a to již jen ve svém vlastním zájmu v souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*, předložit veškeré rozhodné skutečnosti spolu s předmětnou žádostí. Na druhou stranu však dle názoru soudu nelze připustit, a proto v rámci soudního přezkumu nemůže obstát shora uvedený závěr žalovaného, že pokud žadatel k žádosti nepřiloží potřebné dokumenty, jak se tomu stalo v souzené věci, tak správní orgán je oprávněn jeho žádost bez dalšího zamítnout. V tomto konkrétním případě je závěr zdejšího soudu umocněn o to víc, že relevantní právní úprava nestanoví přesný způsob či pravidla, jakými prostředky lze náležitě prokázat zachování obvyklého bydliště dle čl. 65 Nařízení. Z tohoto důvodu se proto postup správního orgánu I. stupně, kdy žalobkyni nevyzval k případnému doplnění její žádosti, jeví jako neadekvátní, a tudíž nesporně nesouladný se základními zásadami, jimiž je ovládáno správní řízení (viz např. ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu), a to za situace, kdy žalobkyně uváděla, že si po dobu výkonu výdělečné činnosti ve Velké Británii v České republice ponechala bankovní účet, stavební a životní spoření.

Argumentace žalovaného nemůže taktéž obstát z důvodu, že z ust. § 142 zákona o zaměstnanosti vyplývá, že na řízení vedená dle tohoto zákona, vyjma případů uvedených ve zmíněném ustanovení, se subsidiárně použije správní řád. Jelikož zákon o zaměstnanosti neobsahuje ve svých ustanoveních zvláštní procesní postup pro případ, že k žádosti podané dle tohoto zákona nebyly přiloženy potřebné dokumenty, bylo proto namístě, tj. zákonnou povinností správního orgánu I. stupně, v souladu s ust. § 45 odst. 2 správního řádu vyzvat žalobkyni k odstranění vad její žádosti. Správní orgán se tak této zákonné povinnosti nemůže zprostit pouhým konstatováním, že se jedná o správní řízení o žádosti, jež je ovládáno dispoziční zásadou, a tudíž že důkazní břemeno leží na straně žalobkyně, jakož ani poukazem na to, že žalobkyně byla při podání žádosti o poskytnutí podpory v nezaměstnanosti poučena o povinnostech, jež pro ni plynou z ust. § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti.

Předestřený postup správního orgánu I. stupně byl v tomto konkrétním případě nezbytný nejen z důvodu, že takový postup je předvídan příslušným ustanovením správního řádu ve vazbě na zákon o zaměstnanosti, ale je tomu též z důvodu, že v dané věci je pro meritorní rozhodnutí, zda si žadatel po dobu výdělečné činnosti v jiném členském státě EU zachoval dle čl. 65 Nařízení bydliště ve státě svého bydliště, rozhodné v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu zjistit objektivní skutečnosti (projevy) vztahující se k obvyklému bydliště žadatele, přičemž bez předložení příslušných dokumentů takový závěr nelze učinit. Při posuzování splnění této podmínky je též nutné přihlédnout i k výkladu pojmu bydliště, jak byl učiněn Nejvyšším soudem ve zmíněném rozhodnutí ze dne 2. 6. 2005.

V posuzované věci, když žalobkyně uvedla, že si v České republice ve vazbě na její bydliště zachovala bankovní účet, stavební a životní spoření, ji měl správně správní orgán I. stupně vyzvat k případnému doložení listin ve stanovené lhůtě, kterými měla prokazovat, že si

v České republice skutečně ponechala bankovní účet, popř. že si opravdu spořila v rámci sjednaného stavebního a životního spoření, jak tvrdila.

Teprve až za situace, kdyby žalobkyně požadované dokumenty doložila, popř. by je ve stanovené lhůtě nedoložila, mohl správní orgán I. stupně přistoupit k věcnému posuzování, zda si žalobkyně po dobu výkonu výdělečné činnosti ve Velké Británii zachovala v České republice bydliště dle čl. 65 Nařízení, aby mohla být pokládána za přeshraničního pracovníka s nárokem na podporu v nezaměstnanosti – nikoliv však dříve. Je tomu především z důvodu, že v rámci řízení o této žádosti dílčí závěr o zachování bydliště dle čl. 65 Nařízení musí primárně vycházet z objektivních skutečností, které je třeba relevantně zhodnotit ve světle tvrzení žadatele ve spojení s předloženými doklady.

Pokud však správní orgán I. stupně učinil závěr, jenž byl posléze aprobován i žalovaným, a to že si žalobkyně po dobu výkonu výdělečné činnosti ve Velké Británii nezachovala v České republice bydliště ve smyslu čl. 65 Nařízení, pročez jí nebyla přiznána podpora v nezaměstnanosti, když zároveň před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyla tímto orgánem vyzvána dle ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu ve spojení s ust. § 142 zákona o zaměstnanosti k odstranění vad její žádosti, zdejší soud konstatuje, že správní orgán I. stupně tím, že jednal v rozporu s ust. § 45 odst. 2 správního řádu, jakož i žalovaný, když tento procesní postup aproboval tím, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil, zatížili svá rozhodnutí závažnou vadou řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., pro kterou soud přikročil ke zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, neboť za daného stavu řízení nebylo možné o podané žádosti relevantně rozhodnout.

Je proto možné přisvědčit žalobkyni, která namítla, že správní orgán I. stupně ji měl po přijetí předmětné žádosti poučit a vyzvat k doplnění informací a důkazů. Z tohoto důvodu je třeba žalobní námitky v tomto směru pokládat za důvodné. Vzhledem ke skutečnosti, že případné doložení požadovaných dokumentů ze strany žalobkyně po předcházející výzvě správního orgánu I. stupně může být, aniž by to však soud jakkoliv předjímal, relevantním podkladem, a tedy i stěžejním důvodem pro zaujetí doposud odlišného závěru ohledně zachování bydliště žalobkyně v České republice dle ustanovení čl. 65 Nařízení, soud proto dále věcně nepřezkoumával správnost závěrů správních orgánů obou stupňů o nezachování bydliště, neboť za daného stavu bez uskutečnění shora popsaného procesního postupu ze strany správního orgánu I. stupně by to bylo předčasné.

Na základě všech výše uvedených skutečností soud tedy uzavírá, že žalovaný, jakož i správní orgán I. stupně, zatížili své procesní postupy vadou řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jež mohlo mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o věci samé, neboť žalobkyně nebyla správním orgánem I. stupně vyzvána k odstranění vad její žádosti o poskytnutí podpory v nezaměstnanosti a žalovaný následně takovýto procesní postup potvrdil. Soud proto výrokem ad I. rozsudku přistoupil dle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť vytýkaná vada řízení se týká obou rozhodnutí a současně podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný dle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. shora vyslovenými právními názory soudu vázán.

V návaznosti na shora uvedené skutečnosti soud upozorňuje, že pokud žalobkyně k výzvě správního orgánu I. stupně v dalším řízení doloží požadované dokumenty, bude nezbytné

v rámci dalšího řízení posoudit nejen tyto předložené dokumenty, nýbrž i dbát na to, aby další postup správních orgánů byl v souladu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu, dle něhož je správní orgán mj. povinen dbát na to, aby při rozhodování o skutkově shodných nebo podobných případech nevznikaly nedůvodné rozdíly. V daném případě proto soud poukazuje na rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Ústí nad Labem ze dne 14. 7. 2011, č. j. ULA-5452/2011-V, jímž byla M. Z., manželu žalobkyně, přiznána podpora v nezaměstnanosti, za skutkově obdobných podmínek.

V této souvislosti soud pro úplnost dodává, že je vždy výhradně věcí účastníka správního řízení, jakou zvolí strategii v rámci odvolacího řízení. Soud však v této projednávané věci nemůže odhlédnout od skutečnosti, že žalobkyně sice již v závěru odvolání ze dne 5. 8. 2011 proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně poukazovala na to, že v identickém případě byla (jinému žadateli) podpora v nezaměstnanosti přiznána, přesto žalobkyně teprve až v replice k vyjádření žalovaného k žalobě poukázala na konkrétní rozhodnutí, třebaže toto rozhodnutí, jež se navíc týkalo žádosti jejího manžela, bylo vydáno již několik týdnů před tím, než žalobkyně podala odvolání. Soud, aniž by jakkoliv spekuloval, jak by o podaném odvolání žalovaný eventuálně rozhodl, na tomto místě přeci jen poznamenává, že by bylo veskrze účelnější, kdyby žalobkyně již v odvolání ohledně předmětného rozhodnutí uvedla číslo jednací a označení správního orgánu, jenž ho vydal, aby žalovaný mohl reálně posoudit, zda bylo opravdu ve skutkově obdobných případech krajskými pobočkami Úřadu práce České republiky rozhodováno odlišně. Bez uvedení těchto popisných údajů mohl žalovaný jen těžko kvalifikovaně posoudit uplatněnou odvolací námitku.

Jelikož žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku uložil žalovanému zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 2.904,-Kč. Tato částka se skládá z částky 1.500,-Kč za 3 úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 500,-Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění do 31. 12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d),] a z částky 900,-Kč za 3 s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění po 1. 9. 2006, a z částky 504,-Kč odpovídající 21% DPH, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 30. dubna 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová